

DOI: 10.31866/2410-1311.43.2024.303036
УДК 004:7.038.531]:316.73(100+477)

ОСОБЛИВОСТІ РЕЦЕПЦІЇ ЦИФРОВОГО PUBLIC ART ЯК ІНОКУЛЬТУРНОЇ ПРАКТИКИ: ЗАКОРДОННИЙ ТА УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД

Євген Вербецький

Здобувач,

Київський національний університет

культури і мистецтва,

Київ, Україна

ORCID ID: 0009-0005-3291-8021

e-mail: verbetskyi@ukr.net

Для цитування:

Вербецький, Є. (2024). Особливості рецепції цифрового public art як інокультурної практики: закордонний та український досвід. *Питання культурології*, 43, 92–100. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.43.2024.303036>

Мета статті — виявити особливості рецепції цифрового public art в урбаністичному просторі сучасного міста. *Результати дослідження*. У статті досліджено проблематику рецепції цифрового public art в західній та східній культурі; уточнено поняття «публічний простір» та «public art»; розглянуто цифрові технології як ефективний інструментарій оновлення інокультурних практик, представлених у сучасному урбаністичному просторі на прикладі public art. *Наукова новизна* полягає в тому, що вперше в сучасній вітчизняній культурології розглянуто особливості рецепції цифрового public art як інокультурної практики на прикладі закордонного та українського досвіду. *Висновки*. Public art визначає культурні межі, твори мистецтва, матеріальні носії культури та їхнє значення, широку участь і взаємодію в публічному просторі сучасного міста. Станом на початок третього десятиліття XXI ст. практики public art зазвичай репрезентовані у нових формах, зокрема в цифровому форматі. На сучасному етапі художні вираження засобами інокультурних практик і взаємодія з урбаністичним простором виходять за межі простої естетики, перетворюючись на засіб соціальних коментарів і міжкультурних досліджень, та можуть кинути виклик чинним нормам у публічному просторі міста. Дослідження цифрового public art в урбаністичному просторі сучасного міста крізь призму концепції інокультурних практик виявило, що: особливості рецепції доцільно розглядати крізь призму культурного контексту та моделювання соціальними умовами; відмінності рецепції на Заході та Сході полягають у використанні різних поглядів щодо репрезентації візуального світу цифрового public art як у геометричному, так і в метафоричному сенсі; східні та західні практики цифрового public art створюють різні психологічні

стани причетності або «приналежності», викликають культурно-специфічне відчуття ідентичності. Цифровий public art, представлений у сучасному урбаністичному просторі України, є складним, багатоаспектним феноменом, дослідження якого є призмою для ідентифікації національної культурної стратегії.

■ **Ключові слова:** public art; цифрові технології; інокультурні практики; рецепція; публічний простір міста; західна та східна культура

■ Вступ

Відповідно до глобалізаційних тенденцій і концепції міжкультурної взаємодії в публічному просторі сучасного міста представлено значний масив різноманітних інокультурних практик, особливе місце серед яких займає public art. Джерела public art безпосередньо пов'язані з культурою Стародавньої Греції, а формування його концептуальної теорії — з американською культурою 60–70х рр. XX ст. На сучасному етапі, отримавши популяризацію на світовому рівні, public art репрезентовано в публічних просторах міст різних країн, а його рецепції відрізняють відповідно до специфіки національної культури, зберігаючи характерні особливості та розвиваючись згідно з провідними тенденціями сучасного суспільства, зокрема цифровізацією.

Так, у межах культурологічного дослідження особливостей рецепції public art в урбаністичному просторі сучасних міст, актуальність якого зумовлена необхідністю розробки проблематики сприйняття та адаптації інокультурних практик з урахуванням особливостей національної картини світу, пріоритетним вбачається напрям цифрового public art.

■ Аналіз попередніх досліджень

На сучасному етапі розвитку суспільства актуальним питанням є осмислення ролі цифрових технологій у розвитку урбаністичного простору та представлених у ньому інокультурних практик, оскільки саме вони постають чинником трансформацій індивідуальної та колективної поведінки, стосунків між громадською та особистісною сферами, соціокультурних взаємодій та ін. Підтвердження цьому є посилений науковий інтерес до означеної проблематики представників української гуманітаристики. Проте представлені в академічному вимірі дослідження та публікації, в яких аналізуються сучасні практики public art, здебільшого мають мистецтвознавче спрямування. Так, наприклад, виявленню специфіки цифрового public art як однієї з нових форм мистецтва XXI ст. присвячена публікація А. Доколової (2023); варіативність застосування цифрових технологій у публічному просторі міста аналізують Т. Міронова (2021), О. Чепелик (2009), А. Єфімова (2011; 2016), М. Протас (2023) та ін. Проте культурологічний аспект дослідження цифрового public art в цілому та особливості його рецепції як інокультурної практики лишається практично недослідженим.

■ Мета статті

Мета статті — виявити особливості рецепції цифрового public art в публічному просторі сучасного міста.

Результати дослідження

Публічний простір міста визначається як фізичний простір, доступний кожному без дискримінації; це місця, в яких відбувається публічне життя, а люди можуть взаємодіяти один з одним та з навколишнім середовищем (Kucukali, 2023, p. 14). Публічний простір міста розвивається відповідно до трансформацій соціального простору (Jałowieski, 2010, p. 15), відображаючи культуру того соціуму, який його формує та користується ним.

Публічне мистецтво стосується творів мистецтва у вільно доступних місцях, крім приватних, таких як галереї, музеї чи будинки. Це парки, вулиці, фасади будівель, площі та місця спільного використання громадських будівель. З другої половини ХХ ст. публічне мистецтво було предметом, який інтерпретували та визначали з різних поглядів. Дадаїсти, одні з піонерів публічного мистецтва, здійснювали іншу публічну мистецьку діяльність у відповідь на виставки в залі. Демонстрації, які вони провели в «Кабаре» та «Вольтері», вважаються першими прикладами означеної діяльності. У 60-ті рр. ХХ ст. такі митці, як Ден Грем, Роберт Сімітсон і Гордон Матта-Кларк, стверджували, що музеї та галереї недостатньо репрезентують публічну сферу, а мистецтво має виходити за межі «білої скриньки». Виробництво мистецтва та його демонстрація в громадських місцях існували з давніх часів. Джерела розвитку публічного мистецтва дослідники простежують ще зі Стародавньої Греції — як стадію розмноження теорії публічного мистецтва, середньовіччя — як підготовчий етап розвитку public art, а період модернізму вважають часом формального розвитку (Liu, 2021). Концептуальна теорія public art вперше з'явилася в США в 1970-ті рр., коли американські вчені визначали public art як вид мистецтва, що має суспільну значущість. Х. Хейн (Hein, 1996, p. 3) визначив публічне мистецтво як концепцію, яка охоплює історію об'єкта, його походження, місце та суспільне призначення. На думку вченого, значення окреслених ситуацій змінилося в сучасному світі, де розвиваються технології, культурні міграції та структурування економіки.

На сучасному етапі public art залучено до наукових досліджень, особливо в європейських країнах і Сполучених Штатах Америки. Серед розмаїття представлених у науковій літературі визначень поняття «public art» ґрунтовною видається дефініція, запропонована П. Андраде (Andrade, 2020, p. 58): «public art — це мистецька практика втілення, вироблення, презентації, сприйняття та оцінки, що здійснюється в публічному просторі міського середовища (на вулицях, майданчиках та ін.) засобами традиційних (друковані періодичні видання, радіо, телебачення) та нових (інтернет) медіа». Громадськість залучається до ефективного діалогу та розв'язує соціальні проблеми, що становлять інтерес для суспільства. Так, дистанції між творами мистецтва, які реалізуються в спеціальних місцях, і аудиторією усуваються. Твори мистецтва переносяться в публічні простори глядачів і стають частиною повсякденного життя (Senie, 1998). У сучасному світі найважливішою особливістю мистецтва є те, що воно живиться зі сфер науки, політики, філософії, соціології та психології та сформулово структуру, переплітаючись із цими сферами. Під впливом означених процесів публічне мистецтво створило різні мистецькі дисципліни та продукти й уможливило використання різних форм взаємодії (Gorichanaz, 2020). З огляду на ці

особливості публічне мистецтво пов'язане з багатьма мистецькими напрямками, такими як соціальне мистецтво, сучасне мистецтво, партисипативне мистецтво, концептуальне мистецтво, ленд-арт, сайт-специфічне мистецтво, міське мистецтво (урбаністичне), вуличне мистецтво (стріт-арт), екологічне мистецтво, контр-арт (антиарт), настінний розпис (мурал), івент-арт (хепенінг) (Kucukali, 2023, p. 13). А. Єфімова (2011, с. 103) розрізняє такі види public art, як: «art in public places (мистецтво в громадських місцях), art as public spaces (твори мистецтва як громадські місця), art in the public interest або “новий жанр public art” (мистецтво в громадських інтересах)».

Важливою особливістю public art є безперервність, тобто розвиток процесу або його продовження у співпраці учасників після його початку. Отже, в public art значущим є процес, а не створений продукт, а наявність соціального зв'язку з художньою продукцією не заперечується матеріальністю об'єктів мистецтва. Концепція участі в практиках public art передбачає залучення публіки в процеси створення мистецького твору, що розкриває важливість діалогу. Публічне мистецтво, яке перебуває в соціальній структурі та соціальних відносинах, надає різноманітні можливості для створення культурних і візуальних структур. Наприкінці цього процесу відбувається комунікація з соціальною структурою, а твори мистецтва стають частиною суспільства. Загалом культура та спеціалізоване мистецтво відіграють важливу роль у підвищенні якості міських громадських просторів і забезпеченні їх зміни.

Public art — це мистецтво, що інтегрується з аудиторією і має прагнення та мету створення простору. У цих просторах, вигаданих або візуальних, люди виражають себе, створюють нове відображення соціальної структури. Отже, можна констатувати, що public art є структурованим простором не лише візуально, але і в чуттєвому сенсі, у віртуальних просторах, зокрема в інтернеті (Zebracki & Luger, 2019, p. 892).

Цифрові технології стають ефективним інструментом розвитку традиційних культурних практик: від документування культурного спадку й об'єктів до інтеграції нової інформації і знань в цифрові моделі та ін. Цифровий public art — це тимчасове або постійне мистецтво, яке використовує цифрові технології як важливу частину створення, процесу та/або презентації.

Особливості рецепції інокультурних практик, зокрема цифрового public art, доцільно розглядати крізь призму культурного контексту та моделювання соціальними умовами. У західних та східних практиках публічного мистецтва зазвичай використовуються різні погляди для представлення візуального світу як у геометричному, так і в метафоричному сенсі. Глядачі з різних культур і соціальних груп можуть відчувати різні естетичні враження від однакових візуальних зображень (Palmer et al., 2013). Дослідники наголошують на тому, що візуальні образи допомагають ідентифікувати об'єкт сприйняття (Zhou et al., 2016). Так, різні траєкторії абстракції у західному та східному культурному середовищі створили унікальні концептуальні межі.

Окрім того, існує теорія, що в західній культурі застосовуються більш раціональні чи логічні методи до широкого кола інтелектуальних і мистецьких пошуків, у яких математична орієнтація відіграє важливу роль (Kline, 1964).

На протипагу цьому в східній культурній традиції більше довіряють інтуїтивним та естетичним знанням про природу (Golas, 2015). Цю віру підкріплює значна залежність від особистих почуттів і емоцій, вбудованих у зображення, а не від деталей і точного вигляду, які забезпечують сенсорні модальності. Члени різних культурних груп неодноразово стикаються з різними прикладами візуальних образів із відповідних культур, і вони можуть неявно отримати знання (Pörpel & Bao, 2011) щодо панівного естетичного уявлення про світ; так, полегшується оцінка зображень, що підпорядковуються естетичним принципам у межах їхньої культури.

Так, наприклад, в міському середовищі Міссіссози (Канада, провінція Онтаріо) 2018 року було засновано унікальну програму, присвячену цифровому публічному мистецтву. Ця програма дає змогу випробувати сучасне мистецтво в інноваційних середовищах, таких як світло, звук, відео або віртуальні платформи. У межах «Зимової магії» («Winter Magic») на площі Святування (Mississauga Celebration Square, 25 листопада 2023 р. – 26 грудня 2023 р.) було експоновано модульну серію скульптур радіолярії «Біолюмен» (Radha Chaddah x RAW Design) з оригінальною партитурою, яка змінюється з часом. Вночі скульптури стають люмінесцентними, а центральне джерело світла проектує різнокольорові промені крізь їхні перфоровані скелети, розливаючись на навколишнє середовище. Люди можуть зануритися в це світло та дослідити моделі, створені цією інтерактивністю. Удень стають видимими різнокольорові внутрішні та зовнішні шари скульптур, що пропонують глядачам по-іншому відчутти матеріальність і текстуру кожної з цих скульптурних істот. Зсередини скульптур лунає звукова інсталяція. Це емієнтний звуковий пейзаж, присвячений дослідженню взаємозв'язку матеріальної реальності від мікро до макро.

У Токіо (Японія) одним із прикладів практик цифрового public art є «Universe of Water Particles, Transcending Boundaries» — цифрова проєкція діє як водоспад, але також імітує інші форми природи (наприклад, пелюстки вишневого цвіту) та взаємодіє з глядачем.

Public art, з одного боку, являє прагнення до утопічних форм і місць, що розширюють сприйняття глядачем творів мистецтва, довкілля та світу, а з іншого боку, роль модернізму полягає в тому, щоб потенційно нівелювати, ставити під сумнів цінності й упередження (Liew, 2003, p. 11).

В Україні цифровий public art як інноваційна інокультурна практика починає популяризуватися в другій половині 2010-х рр. Так, у 2019 р. в Києві відбувся фестиваль «VR Forum & Art Festival», присвячений проблематиці взаємодії інноваційних технологій і мистецтва, в межах якого вітчизняні художники створили 10 артоб'єктів з використанням цифрових технологій, зокрема технологій віртуальної та доповненої реальності. Інтегрування артоб'єктів у публічний простір двох українських міст (Києва та Харкова) було здійснено за допомогою AR-технологій (віртуальна скульптурна композиція «ЕЦ19», автор П. Гронський, публічний простір біля Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського; віртуальний артоб'єкт «Портал між Києвом та Харковом», автор А. Волокітін, бульвар Т. Г. Шевченка та ін.), а для їх споглядання передбачено створення спеціального мобільного застосунку та QR-коду, розміщеного на визначених

реальних локаціях (Міронова, 2021, с. 145). Варто зауважити, що рецепцію цифрового public art як інноваційної інокультурної практики українські митці характеризують поєднанням традиційних мистецьких технік (зокрема, технік авангарду) і нових технологій з акцентом на діалогах з сучасністю та історичною спадщиною.

Висновки

Public art підкреслює культурні межі, твори мистецтва, матеріальні носії культури та їхнє значення, широку участь і взаємодію в публічному просторі сучасного міста. Станом на початок третього десятиліття XXI ст. практики public art зазвичай репрезентовані в нових формах, зокрема в цифровому форматі.

На сучасному етапі художні вираження засобами інокультурних практик та взаємодія з урбаністичним простором виходять за межі простої естетики, перетворюючись на засіб соціальних коментарів і міжкультурних досліджень, та можуть кинути виклик чинним нормам у публічному просторі міста. Дослідження цифрового public art в урбаністичному просторі сучасного міста крізь призму концепції інокультурних практик виявило, що: особливості рецепції доцільно розглядати крізь призму культурного контексту та моделювання соціальними умовами; відмінності рецепції на Заході та Сході полягають у використанні різних поглядів щодо репрезентації візуального світу цифрового public art як у геометричному, так і в метафоричному сенсі; східні та західні практики цифрового public art створюють різні психологічні стани причетності або «приналежності», викликають культурно-специфічне відчуття ідентичності. Цифровий public art, представлений у сучасному урбаністичному просторі України, є складним, багатаспектним феноменом, дослідження якого є призмою для ідентифікації національної культурної стратегії.

Список посилань

- Доколова, А. С. (2023). Особливості цифрового паблік-арту XXI століття: мистецтво фізичного та віртуального простору. *Мистецтвознавчі записки*, 43, 3–8. <https://doi.org/10.32461/2226-2180.43.2023.286827>
- Єфімова, А. (2011). Public art як феномен сучасного мистецтва: український досвід. *Вісник Львівської національної академії мистецтв*, 22, 100–113. https://nam.edu.ua/files/Academy/nauka/visnyk/pdf_visnyk/22/09.pdf
- Єфімова, А. (2016). Сучасне мистецтво в міському просторі: перспективи та шляхи розвитку в Україні. *Вісник Львівської національної академії мистецтв*, 28, 143–152. <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.51660>
- Міронова, Т. В. (2021). Віртуальна і доповнена реальності в творчості українських мистців. *Art and Design*, 2, 141–151. <https://doi.org/10.30857/2617-0272.2021.2.13>
- Протас, М. О. (2023). Public art в культурних паражинмах постмодернізму. *Грааль науки*, 26, 571–575.
- Чепелик, О. В. (2009). *Взаємодія архітектурних просторів, сучасного мистецтва та новітніх технологій, або Мультимедійна утопія* [Монографія]. Хімджест.
- Andrade, P. (2020). Urban public art and tourism communication. *Revista Lusófona de Estudos Culturais*, 7(1), 39–59. <https://doi.org/10.21814/rlec.2119>

- Golas, P. J. (2015). *Picturing technology in China: from earliest times to the nineteenth century*. Hong Kong University Press.
- Gorichanaz, T. (2020). Engaging with public art: An exploration of the design space. In *CHI '20: CHI Conference on Human Factors in Computing Systems* [Conference proceedings] (pp. 1–14). Association for Computing Machinery. <https://doi.org/10.1145/3313831.3376640>
- Hein, H. (1996). What Is Public Art?: Time, place, and meaning. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, 54(1), 1–7. <https://doi.org/10.2307/431675>
- Jałowicki, B. (2010). *Spoleczne wytworzenie przestrzeni*. Wydawnictwo Naukowe Scholar.
- Kline, M. (1964). *Mathematics in Western Culture*. Oxford University Press.
- Kucukali, U. (2023). Public Art Practices in Urban Space: The Case of Istanbul. *SAUC - Street Art and Urban Creativity*, 9(1), 12–25. <https://doi.org/10.25765/sauc.v9i1.639>
- Liew, M. (2003). Public Art and practice: east and west. In *Public Art + Practice: East + West* (pp. 16–67). Shanghai Technology Printing Press.
- Liu, C. (2021). Research on Urban Public Art Design Based on Digital Information Technolo. *Journal of Physics: Conference Series*, 1992, 022081. <https://doi.org/10.1088/1742-6596/1992/2/022081>
- Palmer, S. E., Schloss, K. B., & Sammartino, J. (2013). Visual aesthetics and human preference. *Annual Review of Psychology*, 64, 77–107. <https://doi.org/10.1146/annurev-psych-120710-100504>
- Pöppel, E., & Bao, Y. (2011). Three modes of knowledge as basis for intercultural cognition and communication: a theoretical perspective. In S. Han & E. Pöppel (Eds.), *Culture and Neural Frames of Cognition and Communication* (pp. 215–231). Springer.
- Senie, H. (1998). Critical issues in public art: Content, context, and controversy. Smithsonian Institution Press.
- Zebracki, M., & Luger, J. (2019). Digital geographies of public art: New global politics. *Progress in Human Geography*, 43(5), 890–909. <https://doi.org/10.1177/0309132518791734>

References

- Andrade, P. (2020). Urban public art and tourism communication. *Revista Lusófona de Estudos Culturais*, 7(1), 39–59. <https://doi.org/10.21814/rlec.2119> [in English].
- Chepelyk, O. V. (2009). *Vzaiemodiia arkhitekturnykh prostoriv, suchasnoho mystetstva ta novitnykh tekhnolohii, abo Multymediina utopiia* [Interaction of architectural spaces, contemporary art and new technologies, or Multimedia utopia] [Monograph]. Khimdzhest [in Ukrainian].
- Dokolova, A. S. (2023). Osoblyvosti tsyfrovoho pablik-artu XX stolittia: mystetstvo fizychnoho ta virtualnoho prostoru [Features of Digital Public Art of the Twenty-First Century: Art of Physical and Virtual Space]. *Notes on art criticism*, 43, 3–8. <https://doi.org/10.32461/2226-2180.43.2023.286827> [in Ukrainian].
- Golas, P. J. (2015). *Picturing technology in China: from earliest times to the nineteenth century*. Hong Kong University Press [in English].
- Gorichanaz, T. (2020). Engaging with public art: An exploration of the design space. In *CHI '20: CHI Conference on Human Factors in Computing Systems* [Conference proceedings] (pp. 1–14). Association for Computing Machinery. <https://doi.org/10.1145/3313831.3376640> [in English].

- Hein, H. (1996). What Is Public Art?: Time, place, and meaning. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, 54(1), 1–7. <https://doi.org/10.2307/431675> [in English].
- Jałowicki, B. (2010). *Społeczne wytwarzanie przestrzeni*. Wydawnictwo Naukowe Scholar [in Polish].
- Kline, M. (1964). *Mathematics in Western Culture*. Oxford University Press [in English].
- Kucukali, U. (2023). Public art practices in urban space: The Case of Istanbul. *SAUC - Street Art and Urban Creativity*, 9(1), 12–25. <https://doi.org/10.25765/sauc.v9i1.639> [in English].
- Liew, M. (2003). Public Art and practice: east and west. In *Public Art + Practice: East + West* (pp. 16–67). Shanghai Technology Printing Press [in English].
- Liu, C. (2021). Research on Urban Public Art Design Based on Digital Information Technolo. *Journal of Physics: Conference Series*, 1992, 022081. <https://doi.org/10.1088/1742-6596/1992/2/022081> [in English].
- Mironova, T. V. (2021). Virtualna i dopovnena realnosti v tvorchosti ukrainskykh myststsv [Virtual and augmented reality in the art-works of ukrainian artists]. *Art and Design*, 2, 141–151. <https://doi.org/10.30857/2617-0272.2021.2.13> [in Ukrainian].
- Palmer, S. E., Schloss, K. B., & Sammartino, J. (2013). Visual aesthetics and human preference. *Annual Review of Psychology*, 64, 77–107. <https://doi.org/10.1146/annurev-psych-120710-100504> [in English].
- Pöppel, E., & Bao, Y. (2011). Three modes of knowledge as basis for intercultural cognition and communication: a theoretical perspective. In S. Han & E. Pöppel (Eds.), *Culture and Neural Frames of Cognition and Communication* (pp. 215–231). Springer [in English].
- Protas, M. O. (2023). Public art v kulturnykh parazytnykh postmodernizmu [Public art in the cultural paradigms of postmodernism]. *Grail of Science*, 26, 571–575.
- Senie, H. (1998). *Critical issues in public art: Content, context, and controversy*. Smithsonian Institution Press [in English].
- Yefimova, A. (2011). Public art yak fenomen suchasnoho mystetstva: ukrainsky dosvid [Public art as a phenomenon of modern art: the Ukrainian experience]. *Bulletin of Lviv National Academy of Arts*, 22, 100–113. https://nam.edu.ua/files/Academy/nauka/visnyk/pdf_visnyk/22/09.pdf [in Ukrainian].
- Yefimova, A. V. (2016). Suchasne mystetstvo v miskomu prostori: perspektyvy ta shliakhy rozvytku v Ukraini [Public art: prospects and ways of development in Ukraine]. *Bulletin of Lviv National Academy of Arts*, 28, 143–152. <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.51660> [in Ukrainian].
- Zebracki, M., & Luger, J. (2019). Digital geographies of public art: New global politics. *Progress in Human Geography*, 43(5), 890–909. <https://doi.org/10.1177/0309132518791734> [in English].

PECULIARITIES OF DIGITAL PUBLIC ART RECEPTION AS A FOREIGN CULTURAL PRACTICE: INTERNATIONAL AND UKRAINIAN EXPERIENCE

Yevhen Verbetskyi

External PhD student,

Kyiv National University of Culture and Arts,

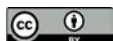
Kyiv, Ukraine

ORCID ID: 0009-0005-3291-8021

e-mail: verbetskyi@ukr.net

The aim of the article is to identify the peculiarities of digital public art reception in the urban space of a modern city. *Research results.* The article explores the issues of digital public art reception in Western and Eastern cultures; clarifies the concepts of “public space” and “public art”; considers digital technologies as an effective tool for updating foreign cultural practices represented in the contemporary urban space on the example of public art. *The scientific novelty* lies in the fact that for the first time in contemporary national cultural studies, the peculiarities of digital public art reception as a foreign cultural practice are examined on the example of international and Ukrainian experience. *Conclusions.* Public art defines cultural boundaries, works of art, material carriers of culture and their meaning, broad participation and interaction in the public space of a modern city. As of the beginning of the third decade of the twenty-first century, public art practices are usually presented in new forms, including digital. At the present stage, artistic expressions through foreign cultural practices and interaction with urban space go beyond mere aesthetics, becoming a means of social commentary and intercultural research, and can challenge the existing norms in the urban public space. The study of digital public art in the urban space of a modern city through the prism of foreign cultural practices concept has revealed that: the reception peculiarities should be considered through the prism of cultural context and modelling by social conditions; differences in reception in the West and East are based on the use of different views on the representation of the visual world of digital public art in both geometric and metaphorical terms; Eastern and Western practices of digital public art create different psychological states of involvement or “belonging”, cause a stirring of Digital public art, presented in the contemporary urban space of Ukraine, is a complex, multidimensional phenomenon, the study of which is a prism for identifying the national cultural strategy.

Keywords: public art; digital technologies; foreign cultural practices; reception; urban public space; Western and Eastern culture

This is an open access journal, and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0.